

цата, може да съмъ го забравилъ въ училище, но — не е изгубенъ: на улицата ли, въ училище ли или въ други джобъ, но моливътъ си е моливъ . . . Изгубва се пламъкътъ, свѣтлината, но моливътъ — не.

Майката го гледа очудено и свива раменѣ прѣдъ обясненията на малкия мждрецъ. И сѣ пакъ му дава 10 стотинки, съ молба — да си пази тоя пжтъ молива.

Види ли нѣщо на улицата, въ театра, прочетатъ ли, разкажатъ ли му нѣщо — Ники ще го повтори, ще го прѣдстави, и по такъвъ интересенъ начинъ, че всички оставатъ зачудени отъ неговата майстория и внимателность.

Но най-отзивчивъ е Ники къмъ скръбното, мрачното, тежкото въ живота.

И не единъ пжтъ ще го видите седналъ, облакитъ глава о жгъла на масата и мисли, мисли . . . па отеднажъ дигне глава и въздъхне изъ дълбоко.

— Ахъ, Боже! — Колко тежко се живѣе!

— Ники!.. викаме му — какви глупости говоришь!

И тогава ми идва на умъ, че на седемгодишния философъ му трѣбватъ повече смѣхъ, повече радости, повече весель животъ.

Ето какво намѣрихъ азъ въ хубавата сбирка на нашия пѣвецъ на селенина и дѣцата.

Повече смѣхъ! Чистъ, ясенъ, дѣтски смѣхъ; весели картини, въ които да се смѣня красивото съ свѣтлото, съ радоститѣ на ясното пролѣтно утро. Нели старитѣ хора казватъ, че който пѣе зло не мисли, че винаги засмѣното лице сиздава добра, сжщо тѣй засмѣна душа? А казватъ още, че смѣха билъ даденъ отъ боговетѣ. Има дори и една малка хубава приказчица за това.